

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
kunigystės sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Teisumo pavyzdžiai

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Mūsų pareiga yra taip gyventi, kad galėtume būti teisumo pavyzdžiai.

Šį vakarą suvokiu, kad jūs, mano broliai, tiek susirinkę Konferencijų centre, tiek tūkstančiuose kitų vietų, esate didžiausias kunigystės susirinkimas, koks tik yra buvęs. Mes priklausome didžiausiai brolijai pasaulyje. Kaip mums pasisekė ir kokie palaiminti esame, kad turime Dievo kunigystę!

Klausydamiesi įkvėptų žinių buvome pamokyti ir sustiprinti. Meldžiu, kad dalindamasis šitomis mintimis ir jausmais, kurie pastaruoju metu, kuomet ruošiausi kalbėti jums, neišėjo man iš galvos, galėčiau pasiremti jūsų tikėjimu ir maldomis.

Kaip turintys kunigystę asmenys buvome atsiusti į žemę neramiais laikais. Gyvename sudėtingame pasaulyje, kai visur vyksta daugybė konfliktų. Politinės machinacijos griaua tautų stabilumą, despotai gviešiasi valdžios, o atskiros visuomenės dalys atrodo nuolat engiamos, paliktos be galimybių ir vilties, kad galima gyventi geriau.

Mes, kurie buvome išventinti į Dievo kunigystę, galime kai ką pakeisti. Būdami verti Viešpaties pagalbos, galime stiprinti berniukus, galime keisti vyrus, galime nuveikti stebuklus Jo šventoje tarnystėje. Mūsų galimybės yra beribės.

Mūsų užduotis – būti tinkamais pavyzdžiais. Mus stiprina tiesa, jog šiandien didžiausia jėga pasaulyje yra Dievo galia ir kad ji veikia per žmogų. Jei turime Viešpaties pavedimą, broliai, vadinasi turime teisę į Jo pagalbą. Niekada nepamirškite šios tiesos. Ta dieviška pagalba, žinoma, priklauso nuo mūsų vertumo. Kiekvienas turime paklausti: Ar mano rankos švarios? Ar mano širdis tyra? Ar esu vertas Viešpaties tarnas?

Mus supa tiek daug visko, kas sukurta nukreipti mūsų dėmesį nuo to, kas dora ir gera, bei gundyti mus tuo, kas neleistų vertai naudoti mums suteiktą kunigystę. Kalbu ne tik Aarono kunigystės vaikinams, kalbu visų amžių žmonėms. Visą gyvenimą pasitaiko įvairaus pobūdžio pagundų.

Broliai, ar visada esame verti atlikti šventas pareigas, susijusias su mūsų turima kunigyste? Vaikinai, kurie esate kunigai, ar jūsų kūnas ir dvasia švarūs, kada sėdite prie sakramento stalo sekmadienį ir laimate sakramento simbolius? Vaikinai, kurie esate mokytojai, ar esate verti paruošti sakramentą? Diakonai, kai dalinate sakramentą Bažnyčios nariams, ar darote tai žinodami, kad esate dvasiškai pasiruošę tai daryti? Ar kiekvienas iš jūsų pilnai suvokiate *visų* jūsų atliekamų šventų pareigų svarbą?

Mano jaunieji draugai, būkite stiprūs. Mus supa žmonių filosofijos. Nuodėmės veidas šiandien dažnai pridengtas tolerancijos kauke. Neapsigaukite – už jos slypi širdgėla, nelaimingumas

ir skausmas. Jūs žinote, kas teisinga ir kas ne, ir jokia kaukė, kad ir kokia patraukli, negali to pakeisti. Nusizengimo esmė išlieka ta pati. Jei jūsų taip vadinamieji draugai jus skatina daryti ką nors neteisinga, jūs būkite tie, kurie gins tiesą, net jei teks tai daryti vieniems. Turėkite moralinės drąsos būti šviesa, kuria galėtų sekti kiti. Jokia draugystė nebus vertingesnė už švarią sąžinę, už jūsų pačių moralinę švarą. Koks tai nuostabus jausmas žinoti, kad savo paskirtoje vietoje stovite švarūs, žinodami, kad esate verti tai daryti.

Melchizedeko kunigystės broliai, ar uoliai stengiatės kiekvieną dieną gyventi taip, kaip turėtumėte? Ar savo žmonoms ir vaikams esate malonūs ir mylintys? Ar visada ir visose aplinkybėse esate sąžiningi savo reikaluose su jus supančiais žmonėmis?

Jei kuris iš jūsų paslydote šitame kelyje, yra tie, kurie jums padės vėl tapti švariems ir vertiems. Jūsų vyskupas arba skyriaus prezidentas nekantrauja ir trokšta padėti jums, ir jis tai padarys supratingai ir gailestingai, darydamas viską, kas jo galioje, kad padėtų jums atgailos procese, kad vėl galėtumėte teisiai stovėti priešais Viešpatį.

Daugelis iš jūsų atsimenate prezidentą N. Eldoną Tanerį, kuris tarnavo patarėju keturiems Bažnyčios prezidentams. Jis rodė nuolatinį teismo pavyzdį savo karjeros metu pramonėje, tarnaudamas Kanados vyriausybėje ir savo asmeniniame gyvenime. Jis paliko mums šį įkvėptą patarimą:

„Nėra nieko, kas atneštų daugiau džiaugsmo ir pasisekimo už gyvenimą pagal evangelijos mokymus. Būkite pavyzdžiai; skleiskite gerą įtaką... Kiekvienas iš mūsų buvo iš anksto paskirtas kažkokiam darbui kaip [Dievo] išrinktas tarnas, kuriam Jis matė tinkama suteikti kunigystę ir galią veikti Jo vardu. Visada atminkite, kad žmonės iš jūsų tikisi vadovavimo ir jūs įtakojate asmenų gyvenimus arba į gera, arba į bloga, ir ta įtaka bus juntama ateinančiose kartose.“¹

Mano broliai, aš pakartosiu, kad mūsų, kaip Dievo kunigystės vadovų, pareiga yra taip gyventi, kad galėtume būti teismo pavyzdžiai, kuriais galėtų sekti kiti. Kai aš mažčiau, kaip mes galime geriausiai būti tokie pavyzdžiai, prisiminiau vieną patyrimą, kai prieš keletą metų dalyvavau kuolo konferencijoje. Visuotinio susirinkimo metu pamačiau berniuką, sėdintį kartu su savo šeima pirmoje kuolo centro salės eilėje. Aš sėdėjau ant pakylės. Susirinkimo eigoje pastebėjau, kad jei aš užsikeldavau vieną koją ant kitos, tas berniukas padarydavo tą patį. Jei pasielgdavau atvirkščiai ir sukeisdavau kojas vietomis, jis pasielgdavo taip pat. Aš sukryžiuodavau rankas ir jis padarydavo tą patį. Paremdavau ranka smakrą, ir jis – taip pat. Ką bedaryčiau, jis pakartodavo mano veiksmus. Tai tęsėsi iki kol artėjo mano laikas kalbėti susirinkusiesiems. Nusprendžiau jį išmėginti. Įdėmiai žiūrėjau į jį, tol, kol įsitikinau, kad sulaukiau jo dėmesio ir tada pajudinau ausis. Jis nevykusiai bandė tai padaryti, ir aš jį pričiupau! Jam niekaip nesisekė pajudinti ausis. Jis pasisuko link savo tėvo, kuris sėdėjo šalia, ir kažką jam pašnibždėjo. Tada parodė į savo ausis ir po to į mane. Kai jo tėvas žiūrėjo į mano pusę, aišku norėdamas pamatyti, kaip juda mano ausys, sėdėjau ramiai sukryžiuavęs rankas, nė trupučio nejudėdamas. Tėvas skeptiškai pažvelgė į savo sūnų, kuris atrodė truputį nugalėtas. Berniukas pažiūrėjo į mane suglumęs ir patraukė pečiais.

Metams bėgant galvojau apie šį patyrimą, kaip galvojau ir dabar, ypač kai mes jauni, stengiamės pamėgdžioti savo tėvus, vadovus, bendraamžius. Pranašas Brigamas Jangas sakė: „Niekada neturėtume leisti sau padaryti tai, ko nenorėtume matyti savo vaikus darant. Turėtume jiems rodyti pavyzdį, kokį norėtume, kad jie sektų.“²

Jums, kurie esate berniukų tėvai arba kurie esate berniukų vadovai, sakau: stenkitės būti tokiu pavyzdžiu, kurio jiems reikia. Tėvas, žinoma, turėtų būti pirmiausias pavyzdys, ir berniukui, kuris palaimintas turėti vertą tėvą, iš tiesų labai pasisekė. Tačiau netgi ir pavyzdinga šeima, kurioje yra stropūs ir ištikimi tėvas bei motina, gali naudotis gerų ir nuoširdžiai besirūpinančių vyrų pagalba. Taip pat yra berniukų, kurie neturi tėvo, arba kurių tėvas šiuo metu nerodo reikiamo pavyzdžio. Tokiems berniukams Viešpats parūpino pagalbininkų tinklą Bažnyčioje – vyskopus, konsultantus, mokytojus, skautų vadovus, namų mokytojus. Tinkamai veikiant Viešpaties programai joks jaunuolis neturi pasilikti be gero vyro įtakos savo gyvenime.

Įkvėpto vyskupo, konsultanto arba mokytojo veiksmingumas mažai susijęs su išoriniais jo valdžios požymiais ar šito pasaulio gėrybių gausa. Labiausiai įtakingi vadovai dažniausiai yra tie, kurių širdys dega pasišventimu tiesai, kurie paklusnumą pareigai laiko tikru vyriškumu, kurie tam tikrus rutininius dalykus paverčia galimybėmis pamatyti, koku žmogumi norėtume būti.

Neturėtume užmiršti, kad mūsų didžiausias Pavyzdys yra mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus. Jo gimimą išpranašavo pranašai; angelai skelbė apie Jo žemišką tarnystę. Jis „augo ir stiprėjo; jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo su juo“³. Jono pakrikštytas Jordano upėje Jis pradėjo savo oficialią tarnystę žmonėms. Jėzus nusigrėžė nuo Šėtono sofistikos. Jis atsigrėžė į Tėvo paskirtą pareigą, atidavė savo širdį ir gyvenimą. O, koks gi tai buvo kilnus ir dieviškas gyvenimas – be nuodėmės ir savanaudiškumo! Jėzus dirbo. Jėzus mylėjo. Jėzus tarnavo. Jėzus liudijo. Ar galėtume rasti geresnį pavyzdį, kuriuo galėtume sekti? Dabar pat, šį vakarą pradėkime tai daryti. Visiems laikams atsisakykime senojo savęs, o kartu ir pralaimėjimo, nevilties, abejonės ir netikėjimo. Ateikime į atnaujintą gyvenimą – tikėjimo, vilties, drąsos ir džiaugsmo gyvenimą. Jokia užduotis neatrodys per didelė, jokia atsakomybė nebus per sunki, jokia pareiga nebus našta. Viskas taps įmanoma.

Prieš daugelį metų kalbėjau apie vaikiną, kuris ėmė pavyzdį iš Gelbėtojo, kuris gyvenimo audrų metu buvo tvirtas ir teisus, stiprus ir vertas. Jis drąsiai aukštino savo kunigystės pašaukimą. Jis buvo pavyzdys mums visiems. Jo vardas buvo Tomas Maiklas Vilsonas, Vilio ir Džiulijos Vilsonų iš Lafajeto, Alabamoje, sūnus.

Kai jis buvo dar tik paauglys, o jis pats ir jo šeima nebuvo Bažnyčios nariai, jis susirgo vėžiu. Po skausmingos radioterapijos sekė palaimingas pagerėjimas. Ši liga paskatino šeimą suvokti, kad gyvenimas yra ne tik brangus, bet gali būti ir trumpas. Tuo išbandymo laikotarpiu ieškodami pagalbos jie atsigrėžė į religiją. Vėliau jie susipažino su Bažnyčia ir galiausiai visi, išskyrus tėvą, pasikrikštijo. Priėmęs evangeliją jaunas brolis Vilsonas, nežiūrint į tai, kad buvo vyresnis nei dauguma jaunuolių, kurie pradeda savo misionierišką tarnybą, troško tarnauti misionieriumi. Būdamas 23 metų amžiaus jis gavo pašaukimą tarnauti Jutoje Solt Leik Sičio misijoje.

Vyresniojo Vilsono porininkai misijoje apibūdino jo tikėjimą kaip nesvyruojantį, nenukrypstantį ir nepalenkiamą. Jis buvo pavyzdys visiems. Tačiau po vienuolikos tarnystės misijoje mėnesių jo liga atsinaujino. Tuo metu dėl kaulų vėžio jo ranka ir petys turėjo būti amputuoti. Tačiau jis ir toliau troško tarnauti.

Vyresniojo Vilsono drąsa ir nesiliaujantis troškimas likti misijoje taip palietė Bažnyčiai nepriklausančio tėvo širdį, kad jis pradėjo domėtis Bažnyčios mokymais ir taip pat tapo nariu.

Sužinojau, kad besidominčioji, kurią mokė vyresnysis Vilsonas pasikrikštijo ir norėjo, kad ją patvirtintų vyresnysis Vilsonas, kurią ji labai gerbė. Ji kartu su keletu kitų atvyko pas vyresnįjį Vilsoną į ligoninę. Tenai, ant jos galvos uždėjęs likusią ranką, vyresnysis Vilsonas patvirtino ją Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nare.

Vyresnysis Vilsonas toliau mėnesį po mėnesio vykdė brangią tačiau skausmingą misionierišką tarnybą. Buvo suteikti palaiminimai, ištartos maldos. Dėl jo pavyzdžio ir pasišventimo jo bendradarbiai misionieriai gyveno arčiau Dievo.

Vyresniojo Vilsono fizinė būklė blogėjo. Artėjo pabaiga, ir jis turėjo grįžti namo. Jis prašė, kad jam būtų leista tarnauti dar vieną mėnesį, ir jam buvo leista. Jis pasitikėjo Dievu ir Tas, kuriuo Tomas Maiklas Vilsonas tyliai pasitikėjo, atvėrė Dangaus langus ir gausiai palaimino jį. Jo gimdytojai Vilis ir Džiulija Vilsonai bei jo brolis Tonis atvyko į Solt Leik Sitį padėti savo sūnui ir broliui grįžti namo į Alabamą. Tačiau dar buvo palaiminimas, dėl kurio buvo melstasi ir kurio buvo laukiama. Ta šeima pakvietė mane su jais vykti į Džordan River šventyklą, kur buvo atliktos tos šventos laikui ir amžinybei šeimas sujungiančios apeigos.

Atsisveikinau su Vilsonų šeima. Vis dar regiu vyresnįjį Vilsoną, kai jis padėjo man už tai, kad buvau su juo ir jo mylimaisiais. Jis pasakė: „Nesvarbu kas mums nutiks šitame gyvenime, jei tik mes turėsime Jėzaus Kristaus evangeliją ir gyvensime pagal ją. Nesvarbu, ar mokysiu evangelijos šioje uždangos pusėje, ar kitoje, jei tik jos galėsiu mokyti.“ Kokia drąsa. Koks pasitikėjimas. Kokia meilė. Vilsonų šeima įveikė tolimą kelią namo į Lafajetą, kur vyresnysis Tomas Maiklas Vilsonas greitai nukeliavo iš čia į amžinybę. Jis buvo palaidotas su prisegta misionieriaus kortele.

Mano broliai, išeidami iš šio kunigystės visuotinio susirinkimo, visi apsispręskime pasiruošti mūsų galimybės metui ir gerbti mums suteiktą kunigystę, tarnaudami kitiems, laimindami gyvenimus ir padėdami išgelbėti mums patikėtas sielas. Jūs esate „išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta“⁴ ir jūs galite kai ką pakeisti. Aš liudiju apie šias tiesas Jėzaus Kristaus, mūsų gelbėtojo, vardu, amen.

I Š N A Š O S

1. “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, Nov. 1975, p. 74.
2. *Deseret News*, June 21, 1871, p. 235.
3. Luko 2:40.
4. 1 Petro 2:9.